

Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών: 5/2001

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 61/02 σελ. 1021

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ – ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Θανάσιμος τραυματισμός εργατικό ατύχημα το οποίο συνέβη κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας του και οφείλετο σε υπαιτιότητα των προστηθέντων οργάνων του Ο.Σ.Ε. δεδικασμένο από προηγούμενες αποφάσεις, οι οποίες είχαν κρίνει τόσο το χαρακτήρα του θανάσιμου τραυματισμού του ανωτέρω ως εργατικό ατύχημα, καθώς και την υπαιτιότητα των οργάνων του Ο.Σ.Ε. όσο και το δικαίωμα αποζημιώσεως της συζύγου του θανόντα λόγω στερήσεως της διατροφής της από τον τελευταίο. Αίτηση για αύξηση του ποσού της δικαιούμενης διατροφής της συζύγου του θανόντα για το διάστημα μέχρι του χρόνου συνταξιοδοτήσεώς του από τον Ο.Σ.Ε. εάν ζούσε και για το μετέπειτα διάστημα που θα ήταν συνταξιούχος, μέχρι και του πιθανού χρόνου φυσιολογικού θανάτου του, λόγω μεσολάβησης ουσιαστικής μεταβολής των συνθηκών κατά το άρθρο 334 Κ.ΠολΔ. Περιστατικά. Αποδοχή του επίδικου αιτήματος εν όψει και του γεγονότος ότι η προσωπική και οικογενειακή κατάσταση της ενάγουσας εξακολουθεί να είναι ίδια, δηλαδή να αδυνατεί αυτή να διατρέφει τον εαυτό της.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος Πρωτοδικών, κ. Χρ. Τζανερίκος

Δικηγόροι: οι κυρίες Χρυσάνθη Αποστόλου, θεώνη Κατσιμπούλα

Με την υπόκριση αγωγή της ενάγουσα εκθέτει ότι ο σύζυγός της Τ.Ζ. προσλήφθηκε από τον εναγόμενο με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, στις 15.9.1973 ως τεχνίτης γραμμής και κατά την παροχή της εργασίας του στην επισκευή των σιδηροτροχιών στη γραμμή Λιανοκλαδίου – Δομοκού, στις 15.12.1978 τραυματίστηκε θανάσιμα και την επομένη πέθανε από υπαιτιότητα των προστηθέντων στην υπηρεσία οργάνων του εναγομένου. Ότι εξαιτίας του θανάτου του συζύγου της στερήθηκε έκτοτε τη διατροφή, που της παρείχε και αδυνατεί να διατρέψει τον εαυτό της μέχρι τις 31.12.1019, που κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων θα ζούσε ο σύζυγός της, ότι όλα τα παραπάνω έχουν κριθεί με δύναμη δεδικασμένου με τις αναφερόμενες στην αγωγή αποφάσεις του δικαστηρίου τούτου, που κατέστησαν τελεσίδικες. Ότι, περαιτέρω με την 905/1990 τελεσίδικη απόφαση του δικαστηρίου τούτου κρίθηκε με δύναμη δεδικασμένου ότι αυτή στερήθηκε από 1.1.1990 το ποσό των 50.000 δραχμών το μήνα που ο αποβιώσας σύζυγός της θα δαπανούσε για τη μηνιαία διατροφή της, το οποίο θα στερηθεί και μέχρι τις 31.12.2019 χρόνο μέχρι τον οποίο, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, θα ζούσε αυτός και ότι ήδη μεσολάβησε, με βάση τα εκτιθέμενα σ' αυτή πραγματικά περιστατικά, ουσιαστική μεταβολή των συνθηκών επάνω στις οποίες βασίστηκε η καταψήφιση του εναγομένου σε καταβολή του ποσού των 50.000 δραχμών μηνιαίως με την άνω απόφαση και ακολούθως ποσού 85.000 δραχμών μηνιαίως, κατόπιν μεταρρυθμίσεως αυτής με την 2485/1994 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και 154.000 δραχμών ύστερα από νέα μεταρρυθμίση της με την 2975/1997 απόφαση του δικαστηρίου τούτου που επικυρώθηκε με την 7759/1998 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία (ουσιαστική μεταβολή) επιβάλλει τη μεταρρύθμιση της εν λόγω απόφασης (905/1990). Με βάση αυτό το ιστορικό ζήτησε να μεταρρυθμιστεί η 905/1990 τελεσίδικη απόφαση του δικαστηρίου τούτου και να αναγνωριστεί (για να μη καταβάλει το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου) ότι ο εναγόμενος οφείλει να της καταβάλει ως αποζημίωση για στέρηση διατροφής 310.000 δραχμές το μήνα από την επίδοση της αγωγής μέχρι 31.12.2019 και να καταδικαστεί αυτός στα δικαστικά του έξοδα.

Με τη 1528/1981 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία αναιρέθηκε η 4633/1985 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, που είχε εκδοθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων που είχαν παρασταθεί με την ίδια ιδιότητα και ύστερα από εξαφάνιση της εκκληθείσας 5294/1979 αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου, ερευνήθηκε κατ' ουσίαν η από 23.6.1979 αγωγή της ως άνω ενάγουσας κατά του ως άνω εναγομένου, αφορώσα αξίωση αποκαταστάσεως ζημίας προγενεστερού χρόνου και πηγάζουσα από το ίδιο ζημιογόνο γεγονός, κρίθηκε με δύναμη δεδικασμένου και για την προκειμένη υπόθεση, ότι ο σύζυγος της ενάγουσας, που είχε προσληφθεί στις 15.9.1973 από τον εναγόμενο Ο.Σ.Ε. με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας

αορίστου χρόνου ως έκτακτος τεχνίτης γραμμής και στη συνέχεια στις 15.5.1977 ως τεχνίτης Γ΄ τάξεως, τραυματίστηκε θανάσιμα στις 15.12.1978, ενώ εργαζόταν κατ' εντολή των προϊσταμένων του στη χιλιομετρική θέση 243 συν 600 της σιδηροδρομικής γραμμής Λιανοκλαδίου – Δομοκού, στην επισκευή σιδηροτροχιών, από υπαιτιότητα (αμέλεια) των προστηθέντων από τον εναγόμενο οργάνων του, χωρίς συνυπαιτιότητά του, αιτία από την οποία και απεβίωσε την επομένη, 16.12.1978. Ότι κατά το χρόνο του θανάτου του ήταν ηλικίας 34 ετών και ενόψει της καλής καταστάσεως της υγείας του θα ζούσε και κατά το επίδικο σ' εκείνη τη δίκη χρόνο, δηλαδή από 1.1.1979 μέχρι 31.7.1981 και ότι θα προαγόταν σε τεχνίτη Β΄ από 16.5.1979 και σε τεχνίτη Α΄ από 16.5.1981. Με βάση αυτά και το ύψος των αποδοχών που θα έπαιρνε κατά το πιο πάνω χρονικό διάστημα έκρινε ότι θα παρείχε διατροφή στην ενάγουσα σύζυγό του και τα κατ' εκείνο το χρόνο ανήλικα τέκνα του, επιδικάζοντας τα αναφερόμενα στην απόφαση αυτή (Αρείου Πάγου) ποσά. Με βάση το δεδικασμένο αυτό ως προς τα άνω περιστατικά, εκτός του ύψους των αποδοχών του αποβίωσαντος και του μεγέθους της διατροφής που στερήθηκε η ενάγουσα, επιδικάστηκε σ' αυτή διατροφή για τα μεταγενέστερα χρονικά διαστήματα μέχρι 31.12.1989, με τις υπ' αριθμούς 3440/1984 και 4290/1988 αποφάσεις του δικαστηρίου τούτου και του Εφετείου Αθηνών, αντίστοιχα. Τέλος, με την 905/1990 απόφαση του δικαστηρίου τούτου, που επικυρώθηκε με τη 12914/1990 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, που εκδόθηκαν επί της από 27.11.1989 αγωγής μεταξύ των ιδίων και με την ίδια ιδιότητα, όπως και στην προκειμένη περίπτωση, διαδίκων, με βάση το υφιστάμενο δεδικασμένο (υπ' αριθμ. 1528/1981 απόφαση του Αρείου Πάγου), κρίθηκε, περαιτέρω με δύναμη δεδικασμένου ότι ο σύζυγος της ενάγουσας θα ζούσε με πιθανότητα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων έως τις 31.12.2019 και θα εξακολουθούσε να εργάζεται στον εναγόμενο Ο.Σ.Ε. ως τεχνίτης Α΄ μέχρι την κατά το έτος 2004 αποχώρησή του από την υπηρεσία του με το βαθμό του αρχιτεχνίτη και επιδικάστηκε στην ενάγουσα αποζημίωση 50.000 δραχμών μηνιαίως για την αποκατάσταση της ζημίας, που όπως έγινε δεκτό, θα υφίσταται για στέρηση διατροφής της για το χρονικό διάστημα από 1.1.1990 μέχρι 31.12.2019. Η απόφαση αυτή μεταρρυθμίστηκε με την 7759/1998 του Εφετείου Αθηνών και 2975/1997 του δικαστηρίου τούτου, που επικυρώθηκε με την 7759/1998 του Εφετείου Αθηνών, λόγω μεσολαβήσεως ουσιαστικής μεταβολής των συνθηκών, σύμφωνα με το άρθρο 334 Κ.Πολ.Δ. και προσδιορίστηκε το ποσό της οφειλόμενης στην ενάγουσα αποζημίωσης λόγω στέρησης της διατροφής της, στα ποσά των 85.000 και 154.000 δραχμών, αντίστοιχα, μηνιαίως μέχρι τις 31.12.2019.

(...) Έχουν αποδειχθεί τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Μετά τη δημοσίευση (31.12.1990) της 12914/1990 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, που επικύρωσε την 905/1990 απόφαση του δικαστηρίου τούτου, μεσολάβησε ουσιαστική μεταβολή των συνθηκών επάνω στις οποίες βασίστηκε ο προσδιορισμός με την τελεσίδικη αυτή απόφαση (905/1990) του ύψους των οφειλομένων στην εφεσίβλητη περιοδικών παροχών ως αποζημίωση, λόγω στέρησης διατροφής που θα της παρείχε σύμφωνα με το νόμο ο αποβιώσας σύζυγός της, Τ.Ζ. από 1.1.1990 μέχρι 31.12.2019 για τους λόγους που επικαλείται αυτή στην ένδικη αγωγή της, δηλαδή λόγω ουσιαστικής αυξήσεως του εισοδήματός του και συγκεκριμένα των αποδοχών του μέχρι 31.12.2004, οπότε και θα συνταξιοδοτείτο και στη συνέχεια των εν γένει εισοδημάτων του και μάλιστα μετά τη άσκηση της αγωγής αυτής (επιδόθηκε στις 9.3.2000) έως 31.12.2019 μέχρις ότου και θα ζούσε με πιθανότητα και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, όπως δέχθηκε με δύναμη δεδικασμένου και η άνω 905/1990 τελεσίδικη απόφαση του δικαστηρίου τούτου καθώς και του τιμαριθμού της ζωής. Αν ο σύζυγος της ενάγουσας ζούσε κατά την άσκηση της ένδικης αγωγής (9.3.2000) θα είχε υπηρεσία 26 ετών και 5 μηνών στον εναγόμενο οργανισμό και το βαθμό του τεχνίτη Α΄ Γραμμής, θα κατείχε το 13^ο μισθολογικό κλιμάκιο της ΔΕ μισθολογικής κατηγορίας και θα ελάμβανε συνολικές καθαρές αποδοχές, συμπεριλαμβανομένων των επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων – Πάσχα και του επιδόματος αδειάς (κύριες απολαβές), καθώς και των δευτερευουσών απολαβών (αμοιβή – αποζημίωση για συνεχείς μετακινήσεις επισκευής γραμμών, εξαιρέσιμων ημερών, συμπληρωματικών ωρών και νυχτερινής εργασίας με βάση τον «Κανονισμό Δευτερευουσών Απολαβών Προσωπικού» που κυρώθηκε με το π.δ. της 19/22.1.1926 και έχει ισχύ νόμου), τουλάχιστον 485.000 δραχμών, κατά μέσον όρο μηνιαίως, ενώ με την ως άνω 905/1990 προς μεταρρύθμιση απόφαση έγινε δεκτό ότι οι συνολικές

καθαρές μηνιαίες αποδοχές του αποβιώσαντος από την πιο πάνω υπηρεσία του στον εναγόμενο θα έφθαναν στο ποσό των 170.000 δραχμών κατά μέσο όρο μέχρι 31.12.2019. Και ναι μεν, όπως ισχυρίζεται ο εναγόμενος, μετά τη συνταξιοδότησή του ο σύζυγος της ενάγουσας θα ελάμβανε μη πλήρη σύνταξη, πλην όμως θα εισέπραττε την προβλεπόμενη εφάπαξ παροχή κατά τη συνταξιοδότησή του την οποία οπωσδήποτε θα τοποθετούσε επωφελώς για τη συμπλήρωση του ποσού της σύνταξης, όπως δέχθηκε και η 12914/1990 απόφαση του Εφετείου Αθηνών συμπληρώνοντας τις αιτιολογίες της 905/1990 απόφασης του δικαστηρίου τούτου. Περαιτέρω, η προσωπική και οικογενειακή κατάσταση της ενάγουσας εξακολουθεί να είναι η ίδια και μετά τη δημοσίευση της ως άνω 12914/1990 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Συγκεκριμένα, η ενάγουσα, η οποία κατά τον κρίσιμο χρόνο 9.3.2000 είναι ηλικίας 58 ετών (έτος γεννήσεως 1942), εξακολουθεί να μη μπορεί να διατρέφει τον εαυτό της. Δεν έχει περιουσία και δεν μπορεί να εργαστεί λόγω της καταστάσεως της υγείας της, ως πάσχουσα από μυασθένεια, αυχενικό σύνδρομο με ίλιγγους, συχνές κρίσεις ημικρανίας και βρογχικό άσθμα. Με βάση τα παραπάνω και λαμβανομένων υπόψη των αναγκών της η ενάγουσα θα είχε δικαίωμα διατροφής από το σύζυγό της ύψους 192.000 δραχμών το μήνα για το από την επίδοση της εδνίκου αγωγής (9.3.2000) μέχρι 31.12.2019 χρονικό διάστημα. Κατ' ακολουθίαν, η υπό κρίση αγωγή, που είναι νόμιμη γιατί στηρίζεται στις προαναφερθείσες διατάξεις και σ' εκείνες των άρθρων 648 επ. 914, 928, 71 Α.Κ., 71 και 176 Κπολ.Δ., πρέπει να γίνει δεκτή, κατά ένα μέρος ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, να μεταρρυθμιστεί η 905/1990 απόφαση του δικαστηρίου τούτου και ν' αναγνωριστεί ότι ο εναγόμενος οφείλει να καταβάλλει την ενάγουσα 192.000 δραχμές το μήνα από τις 9.3.2000 μέχρι τις 31.12.2019. Τα δικαστικά έξοδα, τέλος, πρέπει να επιβληθούν εις βάρος του εναγομένου ου ηττήθηκε, μειωμένα, όμως, κατ' άρθρο 178 παρ. 1 εδ. α' Κ.Πολ.Δ., σύμφωνα με όσα ορίζονται στο διατακτικό.